

[Nyboe Andersen.]

om regulering af kreditformidlingen. Disse aftaler har man forhandlet og indgået i nøje samarbejde og konsultation med regeringen, men på Nationalbankens formelle ansvar. Det er Nationalbanken, der er part i disse aftaler, det har ikke været økonomiministeren. Nu fremgår det derimod klart af § 1 og § 2 i dette forslag, at nu er det økonomiministeren, der fastsætter bestemmelser på disse områder, nu er Nationalbankens opgave reduceret til varetagelse af administrationen på økonomiministerens ansvar.

Jeg forstår da godt, at Nationalbanken har fundet det nødvendigt at slutte sit brev med en ængstelig bemærkning om, at man går ud fra, at der ikke sker nogen beskæring i Nationalbankens mulighed for at tage initiativ til ændringer i kreditpolitikken. Det kan økonomiministeren roligt svare ja til. Han har med dette lovforslag taget sagen fast i sin hånd. Nationalbanken kan udmærket tage initiativer, men den har ikke skygge af chance for at gennemføre de initiativer, den måtte ønske at tage, hvis disse initiativer på noget punkt kan fortolkes sådan, at de strider mod denne meget vidtgående, meget vagt formulerede lov. Det er vel meget betegnende, at SF med stor tilfredshed har konstateret, at nu er vi kommet et væsentligt skridt i retning af en reel nationalisering af Nationalbanken.

Det, som for mig er det fantastiske ved sagen, er imidlertid, at dette sker i løbet af et par dage, uden at nogen var forberedt på det i forvejen, uden nogen grundig udvalgsbehandling, midt i en situation, hvor en halv snes andre vigtige lovforslag skal ekspederes i samme hastige tempo.

Jeg vil gerne sige, som jeg også sagde det ved første behandling, at hvis regeringen havde valgt den fremgangsmåde at lade dette lovforslag hvile, indtil forhandlinger om en frivillig aftale var ført så langt frem, som de nu kunne føres frem, ja, så tror jeg, det var sandsynligt, at der kunne være opnået en bred enighed — i hvert fald havde mit parti i så fald været parat til at være med til at forhandle om en løsning — om sådanne lovbestemmelser, som måtte vise sig at være nødvendige, når vi ser, hvor langt vi kunne komme ad frivillig vej for at støtte og supplere gennemførelsen af en sådan frivillig aftale.

Hvis man havde valgt den fremgangsmåde, ja, så havde vi kunnet bedømme det behov for en pengepolitisk oprustning, som hr. Erling Olsen talte om, så havde vi haft et grundlag for at bedømme, hvad det var for punkter, den frivillige aftale ikke kunne løse, og som det derfor var nødvendigt at skaffe dækning for gennem særlige lovbestemmelser. Imidlertid har regeringen valgt en anden vej, og derfor må regeringspartierne naturligt være alene om ansvaret. Venstre kan ikke medvirke, og vi beklager både indholdet af dette lovforslag og den måde, hvorpå det gennemføres.

Dahlgaard: Jeg synes, regeringen skulle have nøjedes med en lovgivning, der tog sigte på de formål, som der erfaringsmæssigt er et vist behov for at få tilgodeset. Jeg tænker for det første på et lovgrundlag for at bringe alle pengeinstitutter ind under aftalekomplekset med Nationalbanken. Dette aftalekompleks indeholder bl.a. generelle regler for kassebinding og visse generelle udlånslofter. Det kunne støttes ved en lovgivning, der ikke var så vidtgående som den, der her er tale om. Jeg tænker for det andet på et lovgrundlag for at kunne gribe regulerende ind med hensyn til omfanget af byggekreditgivningen. Det er jo på de to områder, der er behov for lovgivning, det er det, der er realiteter i; det øvrige tror jeg ikke man får meget andet end sorg ud af. Hvis regeringen havde holdt sig til det, ja, så havde der vel — særlig hvis man fik den fornødne tid til at diskutere tingene — været mulighed for, at man kunne komme ind i realitetsforhandlinger.

Vi har, som tidligere ordførere har gjort opmærksom på, ikke kunnet få nogen forståelig begrundelse for, at det hastede så stærkt med dette lovgivningsarbejde på et nyt og uprøvet område, og derfor kan den forklaring, som indeholdes i Kristeligt Dagblad i dag, ikke være rigtig. Der indeholdes en forklaring, som vi i hvert fald ikke har fået i folketingsudvalget. Der står noget om regeringens virkelige jernnæve mod forbruget, der står noget om, at regeringen har planer om et faktisk forbud mod kreditfinansiering af stort set alle langvarige forbrugsgoder: bilen, tv-et, køleskabet, alle de hårde hvidevarer og måske endog sommer-